

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudkyň JUDr. Jarmily Ďáskové a JUDr. Radimy Gregorové, Ph.D., v právní věci žalobkyně **L. T. T. T.**, zastoupené Mgr. Radimem Strnadem, advokátem, se sídlem AK Brno, Příkop 8, proti žalovanému **Celnímu ředitelství Brno**, se sídlem Brno, Koliště 17, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 4. 2011, č. j. 958-6/2011-0101000-21,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Žalobkyně se žalobou předanou k poštovní přepravě dne 13. 6. 2011 domáhala vydání rozsudku, kterým by soud zrušil rozhodnutí Celního ředitelství Brno (dále jen „žalovaný“) ze dne 8. 4. 2011, č. j. 958-6/2011-0101000-21, jemu předcházející rozhodnutí Celního úřadu Brno (dále jen „celní úřad“) ze dne 31. 8. 2010, č. j. 16843-10/2010-016200-021, věc vrátil celnímu úřadu k dalšímu řízení a současně žalovaného zavázal k povinnosti nahradit žalobkyni náklady řízení. Uvedla,

že napadená rozhodnutí považuje za nezákonná a cítí se jimi být dotčena na svých právech.

II. Obsah žaloby

[2] Žalobkyně především namítla, že v době kontroly prodejní stánek neužívala a proto popírá, že by byla osobou prodávající ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 písm. b) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele (dále jen „zákon o ochraně spotřebitele“). Skutečnost, že žalobkyně byla prodávající pak celní úřad vyvozuje z pouhého podání vysvětlení údajného zástupce provozovatele tržnice obchodní společnosti Moravina, s. r. o., jež je správcem tržiště, pana H. T. T. Tato osoba měla celnímu úřadu předložit podnájemní smlouvu uzavřenou mezi Moravina, s. r. o. a žalobkyní a současně potvrdit pravost této podnájemní smlouvy.

[3] Dále namítla, že žalovaný pominul, že v případě neplatnosti smlouvy o podnájmu nebytového prostoru, je celní úřad povinen prokázat, že smluvní strany na základě neplatné smlouvy o podnájmu skutečně jednaly, což celní úřad neprokázal, a dostal se tak do důkazní nouze. Samotná smlouva zatížená vadou neplatnosti, nemůže sama o sobě prokazovat skutečnost, že subjekty v ní uvedené podle této smlouvy skutečně jednají.

III. Vyjádření žalovaného

[4] Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě zdůraznil, že žalobu považuje za nedůvodnou a proto navrhl, aby byla zamítnuta.

[5] K podstatě věci uvedl, že žalobkyně staví svoji obranu na námitce, že nebyl předložen důkaz, že v době kontroly byla osobou prodávající ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně spotřebitele. K tomu žalovaný poukázal na skutečnost vyplývající z obsahu správního spisu, že žalobkyně zůstala ve vztahu k celním orgánům nečinná. Nereagovala na přípis, kterým jí bylo sděleno skončení dokazování v dané věci a sděleny podklady, na jejichž základě bude rozhodováno, ani na usnesení, kterým byla vyzvána, aby ve lhůtě 15 dnů od nabytí právní moci usnesení navrhla důkazy a činila návrhy v dané věci.

[6] Taktéž otázka zkoumání platnosti podnájemní smlouvy je v daných souvislostech irelevantní. Pro identifikaci pachatele deliktu není významná existence právně bezchybné smlouvy, ale údaje z evidence prodávajících, vedené podle zákona o ochraně spotřebitele provozovatelem tržiště. V evidenci vedené provozovatelem tržiště tak byla identifikována žalobkyně a jako důkaz evidovaných údajů byla předložena podnájemní smlouva. Žalovaný uzavřel, že žalobkyně přehlíží podstatu své objektivní odpovědnosti.

III. Relevantní skutečnosti plynoucí ze spisového materiálu

[7] Z obsahu správního spisu předloženého žalovaným vyplynuly následující, ve věci relevantní skutečnosti.

[8] Oznámení celního úřadu o zahájení správního řízení o správním deliktu ze dne 19. 5. 2010, č. j. 16843-5/2010-016200-021, bylo do vlastních rukou žalobkyně doručeno dne 28. 5. 2010.

[9] Následně celní úřad oznámením ze dne 14. 6. 2010, č. j. 16843-6/2010-016200-021, sdělil žalobkyni, že dokazování v předmětné věci bylo skončeno a výslovně informoval žalobkyni o tom, ze kterých podkladů bude celní úřad při vydání rozhodnutí vycházet. Uvedené oznámení bylo do vlastních rukou žalobkyně doručeno dne 29. 6. 2010, přesto na něj nijak nereagovala.

[10] Celní úřad usnesením ze dne 14. 6. 2010, č. j. 16843-7/2010-016200-021, poučil žalobkyni, že v dané věci může navrhopvat důkazy a činit své návrhy ve lhůtě do 15-ti dnů od právní moci tohoto usnesení. Toto usnesení bylo do vlastních rukou žalobkyně doručeno dne 29. 6. 2010 a právní moci nabylo dne 15. 7. 2010. Ve stanovené lhůtě ani později žalobkyně ve věci žádné důkazy nenavrhla ani žádné návrhy neučinila.

[11] Rozhodnutím celního úřadu ze dne 31. 8. 2010, č. j. 16843-10/2010-016200-021, bylo rozhodnuto tak, že žalobkyně se dopustila správního deliktu podle ustanovení § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele tím, že porušila zákaz používání nekalých obchodních praktik ve smyslu ustanovení § 4 odst. 3 zákona o ochraně spotřebitele a to použitím klamavé obchodní praktiky podle ustanovení § 5 odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele, když dne 4. 10. 2009 v prodejním místě na adrese stánek č. 6, hala č. 4 na tržnici O. 61a, B. (dále jen prodejní místo“) skladovala za účelem nabídky a prodeje výrobky, porušující některá práva duševního vlastnictví, konkrétně 542 kusů zde podrobně specifikovaných padělků zboží (dále jen předmětné zboží“) ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 písm. r) bod 1 zákona o ochraně spotřebitele (výrok I.), za toto jednání byla žalobkyni podle ustanovení § 24 odst. 9 písm. c) zákona o ochraně spotřebitele uložena pokuta ve výši 20.000,- Kč (výrok II.), povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč (výrok III.) a dále propadnutí předmětného zboží s tím, že jejich vlastníkem se stává stát (výrok IV.).

[12] O odvolání žalobkyně rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 8. 4. 2011, č. j. 958-6/2011-0101000-21, odvolání zamítl a napadené rozhodnutí celního úřadu potvrdil. V odůvodnění tohoto rozhodnutí zdůraznil, že žalobkyně přehlíží podstatu své objektivní odpovědnosti plynoucí ze skutečnosti, že je podnikatelkou, prodejní místo měla pronajato k podnikání, a byla tak povinna zajistit, aby prodej zboží v tomto místě probíhal v souladu s právními předpisy – bez ohledu na to, zda zboží prodává osobně žalobkyně, její zaměstnanci, osoby jí pomáhající nebo osoby, kterým přenechala místo na základě domluvy či soukromoprávního ujednání.

IV. Právní názor krajského soudu

[13] Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – dále jen „s. ř. s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).

[14] Soud přezkoumal napadená rozhodnutí, vázán rozsahem a důvody, které žalobkyně uplatnila v žalobě (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. V souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s. bylo rozhodnuto o věci samé bez jednání. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů:

[15] Podle ustanovení § 2 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně spotřebitele, pro účely tohoto zákona se rozumí prodávajícím podnikatel, který spotřebiteli prodává výrobky nebo poskytuje služby.

[16] Podle ustanovení § 4 odst. 3 zákona o ochraně spotřebitele, užívání nekalých obchodních praktik při nabízení nebo prodeji výrobků, při nabízení nebo poskytování služeb či práv se zakazuje. Nekalé jsou zejména klamavé a agresivní obchodní praktiky.

[17] Podle ustanovení § 5 odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele, za klamavou obchodní praktiku se považuje také nabízení nebo prodej výrobků nebo služeb porušujících některá práva duševního vlastnictví, jakož i skladování takových výrobků za účelem jejich nabízení nebo prodeje a dále neoprávněné užívání označení chráněného podle zvláštního právního předpisu v obchodním styku.

[18] Podle ustanovení § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele, výrobce, dovozce, vývozce, dodavatel nebo prodávající se dopustí správního deliktu tím, že poruší zákaz používání nekalých obchodních praktik.

[19] Soud v první řadě zdůrazňuje, že pokud jde o kodifikaci správních deliktů v českém právním řádu, tato neexistuje a jejich úprava je značně roztržistěná. Z tohoto důvodu je při rozhodování o konkrétním správním deliktu nutno vycházet právě jen z toho zákona, který stanoví znaky skutkové podstaty správního deliktu, jakož i sankci za něj, a tím je v přezkoumávané věci zákon o ochraně spotřebitele. Sankce za zákonem vymezené jednání je konstruována jako tzv. relativně určitá, tj. s pevně stanovenou horní hranicí, která se považuje za poměrně vysokou, způsobilou citelně zasáhnout do majetkových poměrů odpovědného subjektu. Správním deliktem je tedy protiprávní jednání, jehož znaky jsou stanoveny zákonem, správní orgán za ně pak ukládá zákonem stanovený trest. Jedná se o protiprávní jednání bez ohledu na zavinění, zpravidla výslovně označené zákonem jako správní delikt. Také pro trestnost správních deliktů platí obecné principy a pravidla jako pro trestnost trestných činů.

[20] Při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí a při přezkumu řízení, které jeho vydání předcházelo, soud neshledal, že by došlo k chybné aplikaci hmotného

práva či k chybné aplikaci procesního práva. Správnost závěru celních orgánů, že žalobkyně byla osobou prodávající ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně spotřebitele vyplývá z obsahu správního spisu. Z protokolu o kontrole provedené celním úřadem dne 4. 10. 2009, č. j. 15712-2/2009-016200-032, je zřejmé, že před zahájením vlastní kontroly prodávající opustil stánek č. 6 umístěný v hale č. 4 na tržnici na adrese B., O. 61a, zevně ani uvnitř stánku nebylo uvedeno označení prodávajícího. Z těchto důvodů požádal celní úřad zástupce provozovatele tržnice (obchodní společnost MARAVINA s. r. o.) pana H. T. T., o sdělení údajů z evidence prodávajících o nájemci opuštěného stánku. Z obsahu protokolu o podaném vysvětlení ze dne 4. 10. 2009, č. j. 15712/2009-016200-032, je zřejmé, že zástupce provozovatel tržnice sdělil, že uvedený stánek má v podnájmu žalobkyně, což také doložil podnájemní smlouvou. Ze smlouvy o podnájmu nebytových prostor a věcí nemovitých uzavřené dne 10. 3. 2009 mezi obchodní společnostmi MORAVINA s. r. o. jako nájemcem a žalobkyní jako podnájemkyní, je zřejmé, že jejím předmětem je fakticky stánek č. 6 umístěný v hale č. 4 na tržnici na adrese B., O. 61a, přičemž smlouva byla uzavřena na dobu určitou od 1. 4. 2009 do 30. 11. 2010. V průběhu správního řízení žalobkyně nijak nevyvrátila skutková zjištění celního úřadu, na oznámení o skončení dokazování ze dne 14. 6. 2010 (viz bod [9]) nijak nereagovala, stejně tak přes výslovné poučení vyplývající z usnesení celního úřadu ze dne 14. 6. 2010 (viz bod [10]) neuplatnila žádné návrhy na doplnění dokazování a v řízení o správním deliktu zůstala zcela pasivní.

[21] Protiprávní jednání žalobkyně bylo celními orgány spolehlivě zjištěno a prokázáno, tudíž námitku tvrzené neplatnosti podnájemní smlouvy shledává soud ve věci irelevantní. Ve smyslu ustanovení § 14a zákona o ochraně spotřebitele, provozovatel tržnice je povinen vést evidenci prodávajících. V přezkoumávané věci předložil zástupce provozovatele tržnice celnímu úřadu podnájemní smlouvu, z níž jednoznačně vyplynulo, že podnájemkyní opuštěného stánku ke dni 4. 10. 2009, kdy byla provedena kontrola tržnice celním úřadem, byla žalobkyně. Za situace, kdy odpovědnost žalobkyně za správní delikt je podle zákona o ochraně spotřebitele v rovině objektivní odpovědnosti, nebylo nutné, aby celní orgány v přezkoumávané věci zjišťovaly, zda k naplnění skutkové podstaty deliktu došlo v důsledku zavinění žalobkyně. Skutkový stav věci byl celními orgány řádně zjištěn a vyhodnocen, rovněž právní posouzení přezkoumávané věci shledává soud plně souladné se zákonem.

[22] Soud nemá důvod zpochybňovat kontrolní a rozhodovací činnost pracovníků celních orgánů ani jimi vyslovené závěry v přezkoumávané věci, a přijmout argumentaci žalobkyně vystavěnou toliko na jejích tvrzeních bez označení a předložení jakéhokoliv konkrétního důkazu.

V. Shrnutí a náklady řízení

[23] S přihlédnutím k výše uvedené argumentaci soud uzavírá, že rozhodnutí žalovaného vydané v souladu s ustanovením § 90 odst. 5 správního řádu, je zcela zákonné, vydané na základě řádně zjištěného skutkového stavu věci. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že v průběhu správního řízení byla respektována procesní práva žalobkyně, z odůvodnění rozhodnutí žalovaného rovněž vyplývá jak byly vypořádány žalobkyní uplatněné odvolací námitky a jaký právní závěr byl žalovaným ve věci vysloven.

[24] K žalobkyní namítané nezákonnosti žalobou napadených rozhodnutí soud jen pro úplnost připomíná rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2005, č.j. 6 A 76/2001 - 96, publikovaný ve Sb. NSS č. 3/2006, dostupný na www.nssoud.cz, který vymezil institut nezákonnosti takto: „*Nezákonným je rozhodnutí, které je v rozporu se zákonem nebo jiným právním předpisem, a přitom ještě nejde o tak intenzivní rozpor, aby bylo možno usuzovat, že rozhodnutí neexistuje, tj. že je nicotné. Nezákonnost může být vyvolána buď chybnou aplikací hmotného práva (pak půjde o nezákonnost v tom smyslu, jak o ní hovoří § 76 odst. 1 s.ř.s.), nebo práva procesního. Procedurální pochybení mohou mít charakter nepřezkoumatelnosti rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. nebo vad řízení předcházejícího vydání napadeného rozhodnutí (§ 76 odst. 1 písm. b) a c) s.ř.s.); tyto vady řízení jsou však v rámci soudního řízení relevantní pouze pokud jde o tzv. vady podstatné, tj. pokud porušení procesního práva mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.*“ Žalobou napadená rozhodnutí soud nezákonnými neshledal.

[25] Za tohoto stavu věci soudu nezbylo, než žalobu v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítnout.

[26] Výrok o náhradě nákladů řízení ve vztahu mezi účastníky je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníku, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně nebyla ve věci úspěšná, proto právo na náhradu nákladů řízení nemá, úspěšnému žalovanému pak žádné náklady nad rámec jeho jinak běžné administrativní činnosti nevznikly. Proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské

právnícké vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Krajský soud v Brně dne 26. září 2012

JUDr. Jaroslava Skoumalová, v. r.
předsedkyně senátu